

Ny diakoniarbeider i Gjerpen

Noen kommer og noen går heter det. Og Gjerpen menighet er ikke unnatt fra regelen. I forrige nummer av Menighetsbladet tok vi farvel med Torbjørn Evensen. I dette nummeret ønsker vi Kirsten Holmbakken Eliassen hjertelig velkommen til menigheten vår.

Kirsten og jeg har satt hverandre stevne i Rising Terrasse 67b, andre etasje. Her residerer hun sammen med mannen Ole André og barna Kristoffer og Andreas, henholdsvis 8 og 5 år. - Tred inn om her er smått, sier hun og slår ut med armene, - og pass deg så du ikke snubler i lekebilene.

Vi balanserer oss over biler og mellom Legoklosser og ut på verandaen, der saft med isbiter venter - en deilig, varm forsommerdag.

Få passer bedre til beskrivelsen ”rund og blid” enn Kirsten. I en større forsamling hører du henne før du ser henne. En trillende, hjertelig latter er varemerket hennes.

- Er det riktig å si at du er ei gladjente?
- Ja, det er i alle fall ikke langt fra sannheten. Men da må du ikke treffe meg før elleve på formiddagen, føyer hun til. Jeg trenger litt ”tilpasning”.

Kirsten er 1969 modell, med kontordame Karin og brannmann Torbjørn Holmbakken som ansvarlige foreldre. De første barneårene tilbrakte hun i Trygdekassegården i Blomsgate, før hele familien Holmbakken, som nå

hadde fått tilskuddet Bjørg, slo seg til på Skogplassene på Kjørbekk. Der vokste hun opp i solid Indremisjonsmiljø.

- Siden mamma og pappa var ledere både i Søndagsskolen og i barne- og ungdomsarbeidet på bedehuset, gled jeg naturlig inn et kristent miljø. Jeg har ”gått alle gradene” som det heter og føler at jeg har hatt en utrolig god oppvekst. Fra jeg var ganske liten var jeg med på leirer på Oksøya der jeg fikk mange gode venner. Og mellom leirene traff vi hverandre på Gospelnight, minnes Kirsten
- Det holdt oss sammen og styrket troen.

- Du har gått på musikklinja både på Skien videregående og Grimstad bibelskole. Det får du kommentere.

- Ja, vi har fått betegnelsen sang og musikk-familie, selv om vi ikke føler oss like kompetente alle sammen. Jeg for min del synger bare på pleiehjem og langt borte fra kjentfolk. Og helst for folk som har dårlig hørsel, ler hun hjertelig.

Etter videregående, bibelskole med etterfølgende team-arbeid på Varangerhalvøya, tok hun hjelpepleierutdanning, før hun i 1992 begynte som barne- og ungdomsarbeider i Langesundsfjorden, det som nå kalles Normisjon. I 1996 ble hun ungdomssekretær. Kirsten er som den berømtelige poteta: Hun kan brukes til det

meste. Gladjenta finner seg til rette både blant unge og eldre og har utviklet seg til en dyktig forkynner.

- Jeg liker å sette i gang ting, forteller hun, få ting til å skje. Jeg gleder meg til høsten, når jeg skal i gang for fullt.

- Ja, hva skal du gjøre?

Du har jo ikke noen formell diakonutdannelse?!

- Nei, det har du helt rett i, ler hun igjen, og derfor kalles jeg ikke for diakon, men diakoniarbeider.

- Da skal du kanskje ha andre oppgaver enn forgjengeren din da?

Kirsten retter seg opp i stolen og lener seg over bordet. Og med ivrig og glød forteller hun:

- Til høsten skal jeg starte opp ”Trillekafe” med babysang sammen med Bergliot Støyle. Vi tenker at foreldre som er ute og triller med ungene sine, skal kunne komme innom på Menighetshuset til en kopp kaffe og litt å bite i, med litt sang attåt. Kanskje vi også vi gir foreldrene noe matnyttig i samarbeid med helsesøster og familiekontoret, uten å gjøre det altfor problemorientert. På tirsdager vil jeg starte opp med ”Småbarnstrall” for dem fra ett til tre år mellom klokka 5 og 6. Og så skal jeg på konfirmantleir og besøke eldre på pleiehjemmet. Jeg skal nok få fylt opp 60%-stillingen min, smiler hun.

Kirsten Holmbakken Eliassen

Men først skal hun ha ferie sammen med familien sin i Legoland og High chaparral, cowboyland. Kanskje blir det litt tid til strikking og porselensdukker også. De maler hun og ”kler på”, som hun uttrykker det. Da vi er helskinnet tilbake over Legoen og står i utgangsdøra, sier hun: Og så må du skrive at jeg er blitt så godt tatt imot. Det har varmet og gjør at jeg gleder meg til arbeidsfellesskapet.

- Også at menighetsarbeidet er på dagtid, gjør at barnepikekabalene går lettere opp! roper hun ned trappa.

Ja, kjære, Kirsten, måtte du komme til å trives med den mangfoldige oppgaven din, vokse i et godt arbeidsmiljø og bli til velsignelse for mange i menigheten vår.

Vi trenger deg! Og du er hjertelig velkommen!!

køs